

Πρὸς ἀκώλυτον κόρεσιν τῶν παθῶν τοῦ ἀπεχώρη-
σεν εἰς τὴν νῆσον Κραπρέαν, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς
τὸ ἀκρωτήριο Μικῶνου καὶ ἐκεῖ ἐπεδόθη εἰς πᾶν εἶ-
δος ἀσωτίας.

Τελευταῖον ὅμως ἀσθενήσας βαρέως ἀπεπνίγη κατὰ
διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Πραιτωριανῶν στρατευμά-
των, διατάξαντος νὰ ριφθοῦν ἐπ' αὐτοῦ πολλὰ σκεπά-
σματα.

Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας του ἐσταυρώθη ὁ Κύριος Ἰη-
σοῦς Χριστὸς κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ποντίου Πιλάτου.

περιφρόνησιν, τὸν δὲ ληστικὸν βίον καὶ αὐτὴν τὴν κλο-
πὴν θεωροῦν λίαν ἐντιμα.

Ἱεραπόστολός τις ἐρωτήσας Κοῦδρόν τινα ἐπανελ-
θόντα ἐκ Καλκούτας, πῶς τοῦ ἐφάνη ἡ πρωτεύουσα
τῆς Ἰνδίας, ἡ Ωραία πόλις, — εἶπε, — διὰ ἀρπαγὴν!

Τὰ τέκνα τῶν νομφεύουσι πολλὰ μικρὰ 10—12 ἐ-
τῶν, τοὺς δὲ γάμους τῶν πανηγυρίζουν διὰ συμποσίων
χορῶν καὶ μουσικῆς.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν αὐτῶν τὸ Εὐαγγέλιον ἤρξατο ἐπ'
ἐσχάτων νὰ κάμνη ἀρκετὰς προόδους.

Οἰκογένεια Κοῦδρων.

Οἱ Κοῦδροι.

Οἱ Κοῦδροι κατοικοῦν τὰ πρὸς νότον τῆς Μαύρης
Θαλάσσης ὄρη, ἢ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἀρχαίου Πόντου,
ἥτις κεῖται εἰς τὰ μεθόρια τῆς Περσίας καὶ Τουρκίας
καὶ ἀριθμοῦνται εἰς 50,000 περίπου ψυχῶν, διανεμη-
μένων εἰς 120 χωρία.

Εἶναι δὲ λαὸς ποιμενικός, κυβερνώμενος ὑπὸ διαφό-
ρων ἀρχηγῶν, οἵτινες ἂν καὶ ἔχουν ἀπόλυτον ἐξου-
σίαν ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τοὺς ὑπηκόους των, πάν-
τοτε ὅμως μεταχειρίζονται αὐτοὺς μὲ καλὸν τρόπον
καὶ μὲ οἰκειότητα, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ἐλκού-
σιν εἰς ἑαυτοὺς τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῶν.

Εἶναι δὲ ὑπερήφανοι διὰ τὴν καταγωγὴν των, τὴν ὁ-
ποῖαν ἀνάγουν μέχρις αὐτοῦ τοῦ Νῶε! τούτου ἕνεκα
ὀμιλοῦν καὶ φέρονται πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους μὲ

Οἱ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν)

Μετάφρασις ἑλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

— «Σήμερον ἄρχεται ὁ χειμὼν,» — εἶπεν ὁ γέρον
τὴν πρωίαν τῆς 21ης Δεκεμβρίου, ἐν ᾧ ὁ Ἰάκωβος
ἐπροσπάθει νὰ ἀνάψῃ ὀλίγην φωτὶν εἰς τὴν ἐστίαν.

— «Ὁ χειμὼν ἄρχεται!» ἐξεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος
μὲ ἐκπληξιν. «ἐνόμιζον, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐβδομαδῶν
εἴμεθα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος!»

— «Ἀληθῶς· διότι τὸ ψύχος καὶ ἡ χιὼν δὲν ἔρω-
τοῦν ποτε θὰ ἔλθουν, ἀλλ' ἔρχονται, ὅταν τοῖς ἀρῇσῃ,

ἔρχονται δὲ πολλὴ πρωϊμώτερον εἰς τὰ ὄρη παρὰ εἰς τὰς κοιλάδας, — εἶπεν ὁ γέρον, — ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου. Εἶπον, ὅτι σήμερον εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος, ἐπομένως ἡ βραχυτάτη ἡμέρα τοῦ ἔτους, ἀπὸ αὐριον δὲ αἱ ἡμέραι ἀρχίζουν νὰ αὐξάνουν, αἱ δὲ νύκτες νὰ σμικρύνωνται, ὥστε καθ' ἑκάστην θὰ ἔχωμεν ὀλίγον περισσότερον φῶς καὶ μετὰ 90 ἡμέρας τὴν Ἀνοιξίν. Ναί, Ἰάκωβε, τὴν Ἀνοιξίν μὲ πουμεπούκια καὶ τὰ ἄνθη της — τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὰς γλυκυίας αὔρας τοῦ Ζεφύρου — τὴν ἀνοιξίν, ἥτις θ' ἀνοίξῃ τὰς θύρας τοῦ κτηνοστασίου καὶ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ταύτην καὶ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀγαπητῆς οἰκογενείας μας. Μετὰ 90 ἡμέρας, τέκνον μου, ἴσως θὰ δυνηθῶμεν νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν κοιλάδα, ὅπου κεῖται ἡ οἰκία μας μὲ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας συγγενεῖς.

— Ἀ' Ἐννενηντα ἡμέραι, παπποῦ, — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, — εἶναι πολλὴ, παραπολὺ μακρὸς χρόνος — ἐπεθύμουν νὰ εἶχον παρέλθει!»

— «Θὰ ἀπεράσουν, ὅπως πολλοὶ ἄλλαι ἡμέραι παρῆλθον καὶ τόσον ταχύτερον, ὅσον γενναϊότεροι φανώμεν ἡμεῖς· πρέπει δὲ νὰ σκεφθῶμεν ὅπως ἐξεύρωμεν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ σμικρύνωμεν αὐτάς· ἀναμφιβόλως ἡ ἐργασία κάμνει τὸν καιρὸν νὰ παρέρχεται πολλὴ ταχέως,» — εἶπεν ὁ γέρον.

— «Θὰ ἐργάζωμαι εὐχαρίστως, — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, — ἀλλὰ καθὼς ἡξέυρεις εἴμεθα ἡναγκασμένοι νὰ ἀπερνῶμεν πολλὰς ὥρας τὴν ἡμέραν χωρὶς φῶς, ὥστε δὲν θὰ ἡμποροῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα εἰς τὸ σκότος.»

— «Ποῖος ἡξέυρει!» εἶπεν ὁ γέρον. «Ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ οἱ δυστυχεῖς τυφλοὶ, καὶ ὅμως καὶ αὐτοὶ γνωρίζουν νὰ κατασκευάζουν πολλὰ πράγματα, ἡ ἐντέλεια τῶν ὁποίων διεγείρει τὸν θαυμασμόν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι βλέπουν. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν.»

Ὁ Ἰάκωβος ἐνόησε τὸν γέροντα καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ σκότος μὲ τὰ ψαθὰκιὰ του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐπέτυχε πολλὴ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως τὸ ἔργον ἐγένετο κατὰ μικρὸν εὐκολώτερον, ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας κατάρθωσε νὰ πλέκῃ ἐπίσης καλῶς εἰς τὸ σκότος, ὡς καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ φωτός.

Τέλος τὰ Χριστούγεννα ἐφθασαν, ἀλλὰ διὰ τοὺς δύο τούτους δὲν ἦτο ἡμέρα χαρᾶς. Ἡ ἐνθύμησις τῶν δώρων, τῆς μουσικῆς, τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς χαρᾶς καθίστων τὴν θέσιν των πολλὴ δαχτυλοτέραν, ἀλλ' οὔτε ὁ γέρον, οὔτε ὁ Ἰάκωβος ἤνοιξαν τὸ στόμα του νὰ παραπονεθοῦν, ἀλλὰ διήλθον τὴν ἡμέραν συνομιλοῦντες περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' ἤδη νέα λύπη ἠγγέθη, ἥτις κατέστησε τὸν Ἰάκωβον λίαν περίφροντιν. Ὁ γέρον ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ πόνοους καθ' ὅλον τὸ σῶμα· ὁ δὲ Ἰάκωβος, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἤρχισε νὰ φοβῆται, ὅτι ὁ ἀγαπητός του παπποῦς ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀφήσῃ, καὶ τότε τί θὰ ἔκαμνεν αὐτὸς μόνος εἰς τὸν τάφον ἐκείνον;

(ἀκολουθεῖ.)

Διαφορὰ μετὰ τοῦ διδασκάλου καὶ δασκάλου.

Ἐάν καὶ μία συλλαβὴ τοὺς δύο διακρίνει,
Ὅμως αὐτὴ ἡ συλλαβὴ οὐδισώδως βαρύνει.
Ἀπέχει δὲ ὁ Δάσκαλος πολλὴ τοῦ Διδασκάλου,
Ὅσον τῆς σφαίρας πόλος εἰς κεῖται μακρὰν τοῦ ἄλλου.
Ὅσον ἡ γῆ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διαφέρει ἴσως,
Ὅσον τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς, ὁ ἔρως καὶ τὸ μῖσος,
Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀλήθεια, Παράδεισος καὶ Ἀδης.
Ὁ Δάσκαλος φοροδεῆς, ἡ γὰρρος καὶ αὐθάδης,
Σκοπὸν του ἔχων κύριον τὴν ἀργυρολογίαν,
Πωλεῖ ὡς ἄλλος κάπηλος τὴν νόθον του σοφίαν.
Μαστίζων μὲ τὰς λέξεις του καὶ τὰς μισοστιγμὰς του
Τὸν νοῦν σου, φθείρει τὴν ψυχὴν, ἣν ἡ πνοὴ τοῦ Πλάστου
Ἐκόσμησε μετ' ἡθικοῦ καὶ ἐναρέτου πλούτου,
Κ' εἰν' ὄργανον τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου.
Ὁ δὲ Διδάσκαλος, λαμπρὰς φωτίζουσα τὰ βάθη,
Ὅπου φωλεοῦν τ' ἄγρια ἐν τῇ ψυχῇ μας πάθη,
Ἐσω ἡμῶν ἀντανάγκῃ ἰδέας καὶ ἐννοίας,
Δι' ὧν θὰ διαπρέψωμεν ἐντὸς τῆς κοινωνίας.
Πρῶτος, σεβάσμιος, γλυκύς, μᾶς ἔλκει, μᾶς μαγεύει,
Κ' εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς αὐτὸς μᾶς συνοδεύει.
Πρὸς πᾶν γενναῖον φρόνημα αὐτὸς μᾶς ἀνυψώνει,
Τὸν νοῦν καλλύνει, τὴν ψυχὴν δι' ἀρετῶν μορφώνει,
Καὶ δεικνύει ἀφιλοκερδῶς ὡς πλάστης τοῦ νοῦς μας,
Πατὴρ σεβασμιώτερος τοῦ φυσικοῦ πατρός μας.
Ὅπου δ' ἡ ἄνοια εὐρὴ τὸ στάδιον ἀνοίγει
Ἐπάρχον Δάσκαλοι πολλοὶ Διδάσκαλοι δ' ὀλίγοι.
Κι' ὅς τὸ ὁμολογήσωμεν, εὐδάρημ' εἶναι καὶ ὅσοι
Ὅς ἀληθεῖς Διδάσκαλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα ζῶσι.

Θ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

Ὁ ζωογόνος Ἀνοιξίς, χαριεστάτη ὦρα,
Νεότης τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῆς φύσεως ὁπώρα!
Οἱ ἐκλεκτοὶ σου ζέφυροι, ὡς ἐκλεκτοὶ ζωγράφοι,
Πολυειδῶς ἐποικίλαν τὸ δροσερὸ χωράρι.
Μοσχοβολεῖ ἡδύσμος, βασιλικὸς μυρίζει,
Εἰς τὸν ἀέρα φέρεται, καὶ τὸν ἀρωματίζει.
Ὁ οὐρανὸς ἐγέλασεν, ἡ θάλασσα ἐγάρρη,
Θεαὶ παιδρότης πρόδηλος εἰς ὅλα ἐνεπαρή.
Οἱ ναῦται εἰς τὰ πλοῖά των τὴν ἀγκυραν ἐπήραν,
Κ' ἐτοίμως ἀρμενίζοντες, ἀμείνως καίξουν λόβαν.

Α.